

Toto rozhodnutí nabylo právní moci
dne ..... 11. 3. 2010 .....

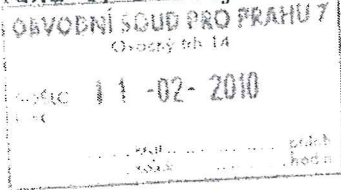
12 - 5 - 03 - 2010 č.j.: 114052/2010 - Š/

24 Co 61/2009 - 239

OBVODNÍ SOUD PRO PRAHU 7

se sídlem 29. 03. 2010

Praha 1, Ovocný trh 14

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Muzikáře a soudkyň JUDr. Zdeňky Vlasákové a JUDr. Hany Douskové ve věci žalobkyně Městské části Praha Troja se sídlem Praha 7, Trojská 96, zastoupené JUDr. ...., za účasti 1) I

2) Pozemkového fondu České republiky se sídlem Praha 5, Husinecká 1024/11a o určení vlastnictví k nemovitostem podle zákona o půdě, k odvolání I proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 7 ze dne 15.10.2008 čj. 8 C 160/2003-161,

t a k t o :

- I. Rozsudek soudu I. stupně se ve výrocích I. a II. m ě n í tak, že se zamítá žaloba s návrhem, aby rozhodnutí Pozemkového úřadu Magistrátu hl.m.Prahy ze dne 27.11.2002 čj. PÚ 1506/98 ve znění opravy provedené rozhodnutím z 25.11.2004 čj. PÚ 3534/03 bylo ve výrocích I. a II. nahrazeno tak, že M ..... í není vlastníkem pozemku dle katastru nemovitostí parc.č. 473/3 zahrada o výměře 13335 m² v katastrálním území Troja.
- II. Žalobce je povinen zaplatit ..... é na náhradě nákladů řízení před soudem I. stupně částku 13.950,- Kč a na náhradě nákladů odvolacího

řízení částku 2.800,- Kč, a to do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám advokáta JUDr. J

- III. Ve vztahu mezi žalobcem a Pozemkovým fondem České republiky nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů.

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným rozsudkem soud I. stupně ve výroku I. určil, že M¹ není vlastníci nemovitosti dle KN parc. č. 473/3, zahrada o výměře 13.335 m², v k.ú. Trója, výrokem II. rozhodl o tom, že se nahrazuje rozhodnutí Pozemkového úřadu Magistrátu hl.m.Prahy ze dne 27.11.2002, čj. PÚ 1506/98 ve znění jeho opravy provedené rozhodnutím ze dne 25.11.2004, čj. PÚ 3534/03, a to ve výroci I. a II., výrokem III. uložil M¹ povinnost nahradit žalobci náklady řízení ve výši 5.300,- Kč k rukám právního zástupce žalobce a výrokem IV. rozhodl, že ve vztahu mezi žalobcem a dalšími účastníky řízení nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Soud I. stupně v předmětném řízení ve smyslu § 244 a násl. o.s.ř. rozhodoval o žalobě, kterou se žalobce domáhal, aby soud znovu projednal věc, o níž rozhodl správní orgán tak, že M¹ je vlastníkem předmětného pozemku. Toto rozhodnutí příslušný pozemkový úřad vydal ve smyslu ustanovení § 9 odst. 4 z.č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o půdě).

Soud I. stupně po provedení dokazování dospěl k závěru, že kupní smlouva, na základě které předmětný pozemek přešel na stát, byla uzavřena v tísni, nikoliv však za nápadně nevýhodných podmínek. Kupní smlouva byla uzavřena dne 8.9.1972 mezi M¹ jako prodávajícím a československým státem zastoupeným Federálním ministerstvem vnitra jako kupujícím. Při hodnocení okolností, zda kupní smlouva byla uzavřena za nápadně nevýhodných podmínek, soud I. stupně považoval za rozhodující závěr znaleckého posudku vypracovaného znaleckým ústavem KOPPREA, spol. s r.o. Praha, který je znaleckým posudkem revizním ve vztahu k ostatním znaleckým posudkům, které byly v předmětné věci vypracovány. Podle tohoto posudku měla kupní cena při variantě posuzování fyzického stavu domku činit 262.729,93 Kčs a při variantě posuzování právního stavu domku měla činit 259.159,23 Kčs. Soud I. stupně dovodil, že rozdíl kupní ceny, kterou M¹ obdrželi a kterou měli podle znaleckého posudku obdržet, se pohybuje kolem 16 až 18% podle toho, zda je posuzován právní nebo fyzický stav nemovitosti. Tento procentuelní rozdíl je sice nevýhodný, ale nikoliv nápadně. Soud přihlédl ke skutečnosti, že současně s kupní cenou M¹ obdrželi bez čekání byt o velikosti 3+1. Prodejem nemovitosti si podle soudu I. stupně M¹ ve výsledku nepohoršili, neboť se odstěhovali do stejné lokality, koupili si dům, kde obývali 120-ti metrový byt a k dispozici měli zahradu. Za pozemek a malý, svépomocí, bez stavebního povolení postavený domek, obdrželi kupní cenu přes 222.000,- Kčs, poté si za 90.000,- Kčs koupili rozlehlou vilu, kde se jim uvolnil 120-ti metrový byt v důsledku toho, že nájemníkům tohoto bytu nabídl jako byt náhradní ten byt, který obdrželi v souvislosti s prodejem nemovitosti. Újma spočívající ve ztrátě možnosti prodeje zemědělských produktů nebyla prokázána, proto v této okolnosti nelze spatřovat

existenci nápadně nevýhodných podmínek v souvislosti s prodejem nemovitosti. Na základě těchto skutečností soud I. stupně dovodil, že nebyly splněny podmínky ustanovení § 6 odst. 1 písm. k) zákona o půdě, neboť je třeba, aby pro vydání nemovitosti byly splněny obě podmínky zde uvedené, tj. jak tíseň, tak nápadně nevýhodné podmínky. Žalobci přiznal náhradu nákladů řízení za úkony, které právní zástupce žalobce učinil po změně petitu v tomto řízení, a to s odkazem na ustanovení § 142 odst. 1 o.s.ř.

Proti tomuto rozsudku podala odvolání účastnice Mí ..., která namítla, že žalobce poškození svých vlastnických práv v důsledku rozhodnutí pozemkového úřadu nikterak netvrdí ani nezmiňuje. Uvedla, že dohodou ze dne 30.3.1990 mezi ÚV KSČ a tehdejší ONV v Praze 7 došlo nejen ke zrušení práva trvalého užívání národního majetku dosud užívaného ÚV KSČ, ale podle tehdejších předpisů k vrácení správy národního majetku ONV v Praze 7. Ke dni 1.4.1991 vlastnická práva náležela státu a zapsaným správcem tohoto majetku byl ONV v Praze 7. Zmínila přípis Obvodního úřadu Praha 7 ze dne 6.4.1992, podle něhož veškerá práva a závazky týkající se sporných nemovitostí přešla delimitací ke dni 1.1.1992 na MČ Praha-Trója, tj. na stávajícího žalobce. Žalobce s odvoláním na údajný přechod nemovitostí na obec podle zákona č. 172/1991 Sb. nechal u katastrálního úřadu zapsat vlastnická práva ke sporným nemovitostem ve prospěch hl.m.Prahy a výkon správy sobě samému. Jakýkoliv přechod vlastnických práv na hl.m.Prahu, potažmo na žalobce, je v daném případě zcela vyloučen, neboť takovému přechodu brání sám zákon č. 172/1991 Sb. Žalobci proto vlastnická práva ke sporným nemovitostem nikdy nesvědčila a nesvědčí. Vlastníkem sporných nemovitostí byl až do právní moci rozhodnutí pozemkového úřadu výhradně jen stát. Podle ustanovení § 17 zákona o půdě jediným, výhradním a oprávněným správcem sporných nemovitostí se stal Pozemkový fond ČR. Tomuto účastníkovi správního řízení by také svědčilo právo žaloby. Žaloba tedy nebyla podána oprávněnou osobou a je namístě ji podle ustanovení § 250g o.s.ř. odmítnout. Poukázala dále na ustanovení § 247 odst. 2 o.s.ř., podle něhož je žaloba nepřipustná, jestliže žalobce nevyužil v řízení před správním orgánem veškeré řádné opravné prostředky. Žalobce, ačkoliv byl pozemkovým úřadem řádně poučen, ohledně výroku II. správního rozhodnutí žádné opravné prostředky nevyužil a tento výrok u Ministerstva zemědělství ČR nenapadl, čímž zřejmě nastala situace dle ustanovení § 247 odst. 2 o.s.ř. Odvolatelka zastává názor, že bylo-li možno každý z výroků napadnout samostatně, pak chce-li být žalobce úspěšným, musí podmínku vyčerpání opravných prostředků splnit beze zbytku, tj. jak ohledně výroku I., tak ohledně výroku II. správního rozhodnutí. Uvedla dále, že náhradní byt, který je zmiňován v rozsudku soudu I. stupně, byl manželům ... přidělen za jednopokojový, vlhký a plísňí postižený byt v ulici U Lisu 71, mimo danou lokalitu. Soudem zjištěný skutkový stav je postaven na výpovědi svědka, která vyvolává falešný a nepravdivý dojem, že původní vlhký a plísňí postižený byt se nalézal v rodinném domku – nyní sporné nemovitosti. Přidělení náhradního bytu nemá žádnou souvislost se spornými nemovitostmi a jejich nuceným vykoupením a je pro danou věc zcela irelevantní. Manželé ... za svůj nový rodinný domek v osobním vlastnictví a kultivovaný pozemek o výměře 13.335 m² za nižší částku koupili nájemníky obsazenou a neudržovanou činžovní vilu v soukromém vlastnictví s rovněž neudržovaným cca desetkrát menším pozemkem. Cenový rozdíl obou nemovitostí nelze zneužívat ve prospěch účastnice I). Soud musí také jednoznačně vycházet ze stavu v době uzavření kupní smlouvy, tj. že v této době sporná stavba stavební povolení měla. Poukázala dále na pochybení revizního znaleckého posudku podaného znaleckým ústavem KOPPREA s.r.o., ve kterém revizní znalec vycházel ohledně vstupní místnosti rodinného domku z nesprávných závěrů, tj. nesprávné podlahové výměry. Na ceně rodinného domku byl prodávající krácen o částku 25.824,94 Kčs nebo 39.266,96 Kčs. Poukázala dále na to, že posudek původního znalce z roku 1972 při hodnocení ceny pozemku vytvořil pro prodávajícího další více než nápadně nevýhodnou

podmínku, když výslednou cenu nemovitosti podmiňoval stanovením náhrady za pozemek v určité výši. Pohrůžka, že za pozemek bude či může být vyplacena toliko částka 13.134,- Kčs namísto správných 41.634,- Kčs nemá žádnou oporu v tehdy platné právní úpravě. Tím byly pro prodávajícího vytvořeny takové podmínky, které zcela ovlivnily a ochromily jeho další svobodné rozhodování. Soud I. stupně se dostatečně nezabýval tím, že v důsledku nuceného prodeje nemovitosti došlo ke snížení životní úrovně prodávajícího a jeho rodiny, a to v důsledku toho, že pan : s přebytky z hospodaření na předmětných pozemcích zcela legálně na běžném trhu nakládal. Výnosy za prodej plodů ovocných stromů představovaly na tehdejší dobu značnou částku a její ztráta musela pro znamenat citelné snížení jejich životní úrovně. Výkupy byly běžně organizovány družstvy Jednota, Včela apod. Navrhla, aby napadený rozsudek byl zrušen a žaloba byla odmítnuta, příp. změněn tak, že žaloba bude v celém rozsahu zamítnuta, příp. rozsudek zrušen a věc vrácena soudu I. stupně k dalšímu řízení.

Městský soud v Praze přezkoumal odvoláním napadený rozsudek soudu I. stupně včetně řízení, které mu předcházelo (§ 212, § 214 odst. 1 o.s.ř.) a dospěl k závěru, že odvolání žalobkyně je důvodné. Věc projednal bez přítomnosti účastnice 1/, která požádala o odročení jednání z důvodu dlouhodobého pobytu v zahraničí. Přihlédl přitom k důvodu žádosti o odročení jednání, jakož i tomu, že tato účastnice žádala o odročení jednání před odvolacím soudem již počtvrté. Při projednání věci bez její přítomnosti vycházel z obsahu spisu a z provedených důkazů (§ 101 odst. 3 o.s.ř., 211 o.s.ř.)

Podstatou odvolacího řízení bylo posouzení námitky nedostatku aktivní věcné legitimace žalobce k podání žaloby, posouzení námitky, že žalobce nevyužil opravné prostředky před podáním žaloby a námitky nesprávného závěru soudu I. stupně při posouzení existence nápadně nevýhodných podmínek při uzavření kupní smlouvy.

V dané věci je z obsahu správního spisu nepochybné, že správní orgán, tj. Magistrát hl. m. Prahy, Pozemkový úřad v řízení vedeném pod sp. zn. PÚ 1506/98 jednal jako s účastníky řízení mimo jiné s Městskou částí Praha – Troja. Z obsahu rozhodnutí správního orgánu ze dne 27.11.2002 č.j. PÚ 1506/98 vyplývá, že Městská část Praha – Troja měla v daném řízení postavení povinné osoby dle zákona o půdě. Žalobkyně Městská část Praha – Troja, která se podanou žalobou domáhala toho, aby věc, o níž ve správním řízení rozhodl pozemkový úřad zmíněným rozhodnutím, byla znovu projednána před soudem ve smyslu ust. § 244 a násl. o.s.ř., byla tudíž k podání žaloby oprávněna z titulu svého účastenství v řízení před pozemkovým úřadem. Žalobní petit byl vymezen v souladu s ust. § 9 odst. 4 zák. o půdě. Otázka, zda na žalobkyni Městskou část Praha – Troja přešlo vlastnické právo k předmětným nemovitostem ve smyslu ust. zákona č. 172/1991 Sb., není pro danou věc určující. Je totiž nepochybné, že pozemkový úřad jednal s Městskou částí Praha – Troja jako s účastníkem řízení z titulu jeho postavení povinné osoby ve smyslu § 5 zák. o půdě a pak je na místě žalobu podanou tímto účastníkem posoudit věcně, neboť tento účastník byl k podání žaloby věcně legitimován. Předmětem tohoto soudního řízení není posouzení otázky, zda na žalobkyni přešlo vlastnické právo podle zák. č. 172/1991 Sb., nýbrž otázka, zda isou ve smyslu zákona o půdě dány podmínky pro určení vlastnictví M k předmětnému pozemku. Aktivní legitimace žalobkyně k podání žaloby je dána jejím postavením povinné osoby ve smyslu ust. § 5 odst. 1 zákona o půdě. Soud I. stupně správně vyšel z dohody o zrušení trvalého užívání národního majetku uzavřené mezi Komunistickou stranou Československa a Obvodním národním výborem v Praze 7 dne 3.3.1990, podle níž předmětná zahrada č. parc. 473/3 o výměře 13.335 m² byla vrácena zpět ONV v Praze 7.

Ani námitka, že žalobce nevyužil opravné prostředky před podáním žaloby, která je z tohoto důvodu nepřipustná ve smyslu ust. § 247 odst. 2 o.s.ř., nebyla shledána opodstatněnou. Žalobou bylo napadeno rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy – Pozemkového úřadu, kterým Pozemkový úřad rozhodl podle § 9 odst. 4 zákona o půdě o nároku uplatněném oprávněnou osobou. Podle tohoto ustanovení rozhoduje pozemkový úřad o vlastnictví oprávněné osoby k nemovitosti, jestliže nedojde k uzavření dohody o vydání nemovitosti mezi oprávněnou osobou a povinnou osobou, která byla oprávněnou osobou vyzvána k vydání nemovitosti. Podle § 9 odst. 6 zákona o půdě je možno proti rozhodnutí pozemkového úřadu vydaného podle odst. 4 tohoto ustanovení podat opravný prostředek k soudu. Z citovaného ustanovení je nepochybné, že rozhodnutí pozemkového úřadu o vlastnictví oprávněné osoby k nemovitosti lze napadnout přímo u soudu, což znamená, že předpoklad, z něhož vychází odvolací námitka, tj. že takové rozhodnutí lze napadnout opravným prostředkem podle správního řádu, není opodstatněný. Zákon č. 151/2002 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím soudního řádu správního, stanovil v čl. XXV přechodných ustanovení k části šesté – změna občanského soudního řádu – že ve věcech uvedených v § 244, v nichž zvláštní právní předpis svěřuje soudu rozhodování o opravných prostředcích proti rozhodnutím správních orgánů podle části páté, hlavy třetí občanského soudního řádu ve znění účinném k 31.12.2002, lze ode dne účinnosti tohoto zákona podat žalobu podle části páté tohoto zákona za podmínek jím stanovených. Rozhodl-li tedy pozemkový úřad postupem dle § 9 odst. 4 zákona o půdě o tom, že určitá osoba je či není vlastníkem nemovitosti, na které podle tohoto zákona uplatnila nárok, může se oprávněná i povinná osoba domáhat nahrazení tohoto rozhodnutí žalobou podanou podle části páté občanského soudního řádu (§ 244 a násl. o.s.ř.). O takové žalobě je příslušný rozhodovat soud v občanském soudním řízení (viz též usnesení zvláštního senátu č.j. Konf. 123/2003-7). Rozhodnutí vydané pozemkovým úřadem postupem dle § 9 odst. 4 zákona o půdě je tedy rozhodnutím konečným, pokud jde o rozhodnutí o nároku vydané ve správním řízení. Takové rozhodnutí lze přezkoumat jedinež žalobou podanou u soudu podle části páté občanského soudního řádu.

Odvolací soud se však neztotožňuje se závěrem soudu I. stupně, který dovodil, že v daném případě při uzavření kupní smlouvy nebyly naplněny nápadně nevýhodné podmínky. V předmetné věci je z kupní smlouvy uzavřené dne 8.9.1972 mezi československým státem zastoupeným Federálním ministerstvem vnitra jako kupujícím a panem M

jako prodávajícím, zřejmé, že jejím předmětem byl pozemek č. p. 473/3, za který byla stanovena kupní cena 40.000,- Kčs, za rodinný domek č. n. 41 včetně všech přidružených investic a porostů na pozemku, byla stanovena kupní cena 182.563,- Kč a za zanechaný materiál v nedokončené nadstavbě byla stanovena kupní cena 11.640,- Kčs. Ze znaleckého posudku, který byl podkladem pro stanovení kupní ceny (posudek podaný znalcem Ing. Antonínem Svobodou dne 17.8.1972), je zřejmé, že ocenění pozemku o výměře 13.335 m² bylo provedeno podle vyhl. č. 43/1969 Sb. Znalec konstatoval, že při výměře pozemku 13.335 m² činí náhrada výměry 3.000 m² po 3,- Kčs částku 9.000,- Kčs a ohledně výměry 10.335 m² po 0,40 Kčs činí náhrada 4.134,- Kčs. Znalec zároveň konstatoval, že s ohledem na to, že pozemek byl koupen trhovou smlouvou ze dne 6.11.1956 za trhovou cenu 41.000,- Kčs (včetně starého porostu a údajně staré boudy), může ve smyslu ust. § 14 odst. 3 vyhl. č. 43/1969 Sb. orgán rozhodující o vyvlastnění přiznat za pozemek náhradu až do výše nabývací ceny, tj. částky 40.000,- Kčs (po odečtení částky 1.000,- Kčs připadající na tehdejší investice).

I přes to, že kupní cena za pozemek byla stanovena v maximální výši, kterou připouštěla zmíněná ustanovení vyhl. č. 43/1969 Sb., je při posouzení existence nápadně nevýhodných podmínek namísto poukázat na právní názor vyjádřený Ústavním soudem ČR v nálezu I. ÚS 168/95, kterým je vyhl. č. 43/1969 Sb. hodnocena jako diskriminační zejména z toho důvodu, že odrážela dělení vlastnictví na osobní a soukromé. Ve zmíněném nálezu se

uvádí, že cenová vyhl. č. 43/1969 Sb. svou koncepcí i konkrétními ustanoveními odráží dělení vlastnictví na osobní a soukromé a dále zásadu tehdejšího čl. práva, že pozemek nelze kvalifikovat jako předmět osobního vlastnictví. Vyvozuje z toho důsledky, které nejsou přijatelné v demokratické společnosti, zejména tím, že diskriminuje velmi výrazně dvě skupiny vlastníků, jimž by jinak náleželo stejné postavení a jejich vlastnickému právu stejný zákonný obsah. V případě posuzovaném Ústavním soudem šlo o pozemky, které byly posouzeny jako soukromé vlastnictví podle § 15 cit. vyhlášky. Pokud však nějaké pozemky již sloužily, nebo měly sloužit svým určením pro realizaci osobního vlastnictví, např. v podobě rodinného domku, byly posuzovány odlišně a vyhláška v § 14 stanovovala cenu za 1 m² až deseti či vícenásobnou. Podle závěrů Ústavního soudu neadekvátnost peněžitého plnění může vyplývat i z ekonomicko-politického pojetí vlastnictví, jež odráželo dělení vlastnictví na osobní a soukromé a diskriminuje výrazně dvě skupiny vlastníků, jimž by jinak náleželo stejné postavení. Ústavní soud se přiklonil k názoru, že neadekvátnost peněžitého plnění může nastat i v případech, kdy smluvní cena odpovídala cenovým předpisům tehdy platným, a přesto, s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu, je třeba mít za to, že došlo ke sjednání kupní smlouvy za nápadně nevýhodných podmínek.

V dané věci byl předmětem kupní smlouvy mimo jiné pozemek o výměře 13.335 m². Znalecký posudek č. ZU-155/2001, který byl v předmětné věci vypracován znaleckým ústavem KOPPREA, spol. s r.o. Praha, stanovil cenu za 1 m² tohoto pozemku s ohledem na jeho polohu a kvalitu v místních podmínkách, svažítost terénu a nepřístupnost veřejné kanalizace v době prodeje, částkou 12,50 Kčs za 1 m². Za předpokladu, že by kupní cena za pozemek přesahující výměru 3.000 m² nebyla redukována ve smyslu vyhl. č. 43/1969 Sb. na částku 0,40 Kčs za 1 m², představovala by kupní cena za celý pozemek při ceně 12,50 Kčs za 1 m² celkovou částku 166.687,50 Kčs. Za situace, kdy prodávající za pozemek obdržel částku 40.000,- Kčs, je na místě závěr, že byla porušena ekvivalentnost vzájemných plnění a že k převodu na stát došlo za nápadně nevýhodných podmínek.

Odvolací soud na rozdíl od soudu I. stupně dovodil, že v daném případě je naplněn restituční titul ve smyslu ust. § 6 odst. 1 písm. k/ zákona o půdě. Protože pozemkový úřad svým rozhodnutím správně rozhodl o určení vlastnictví M: k předmětnému pozemku, nebyl shledán důvod pro nahrazení tohoto rozhodnutí rozsudkem soudu (§ 250i o.s.ř.). Napadený rozsudek byl proto dle § 220 odst. 1 o.s.ř. změněn tak, že žaloba Městské části Praha – Troja byla zamítnuta.

Protože účastnice I/ měla ve věci úspěch, má dle § 142 odst. 1 o.s.ř. právo na náhradu nákladů řízení, které jí vznikly právním zastoupením. Vzhledem k tomu, že rozsudek soudu I. stupně byl změněn, odvolací soud dle § 224 odst. 2 o.s.ř. rozhodl i o nákladech řízení před soudem I. stupně.

Za řízení před soudem I. stupně (od podání žaloby do zrušení rozsudku odvolacím soudem) přísluší paušální sazba odměny za zastupování účastníka advokátem dle § 11 vyhl. č. 484/2000 Sb. ve výši 3.500,- Kč a dle 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb. přísluší 6x paušální náhrada po 75,- Kč (450,- Kč -), tj. celkem 3.950,- Kč.

Za řízení před odvolacím soudem (po podání odvolání proti rozsudku ze dne 25.2.2005) přísluší paušální sazba odměny 3.500,- Kč a 4x paušální náhrada po 75,- Kč (300,- Kč), tj. celkem 3.800,- Kč.

Za další řízení před soudem I. stupně (po zrušení rozsudku) přísluší paušální sazba odměny 5.000,- Kč (§ 11 vyhl. č. 484/2000 Sb. ve znění vyhl.č. 277/2006 Sb. účinné od 1.9.2006) a dle § 13 odst. 3 vyhl.č. 177/1996 Sb. ve znění vyhl.č. 276/2006 Sb. účinné od 1.9.2006 přísluší 4x paušální náhrada po 300,- Kč (1.200,- Kč), tj. celkem **6.200,- Kč**.

Za uvedená řízení přísluší účastníci Mí... : náhrada nákladů řízení v celkové výši **13.950,- Kč**.

Výrok o náhradě nákladů odvolacího řízení je opodstatněn ustanovením § 142 odst. 1 o.s.ř. (§ 224 odst. 1, § 245 o.s.ř.), neboť M... i, která měla úspěch ve věci a které vznikly náklady za právní zastoupení, má právo na jejich náhradu. Tyto náklady činí **2.800,- Kč** (sazba odměny 5.000,- Kč, krácená o 50% dle § 18 odst. 1 vyhl.č. 484/2000 Sb., neboť advokát učinil jen jeden úkon právní služby a 1x paušální náhrada po 300 Kč, tj. celkem 2.800,- Kč).

Ve vztahu mezi žalobcem a Pozemkovým fondem ČR nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů (§ 142 odst. 1 o.s.ř., § 224 odst. 1, § 245 o.s.ř.).

Proti tomuto rozsudku lze podat dovolání do dvou měsíců od doručení písemného vyhotovení k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu I. stupně.

V Praze dne 7. ledna 2010

JUDr. Ladislav Mu z i k á ř, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Juhašová

